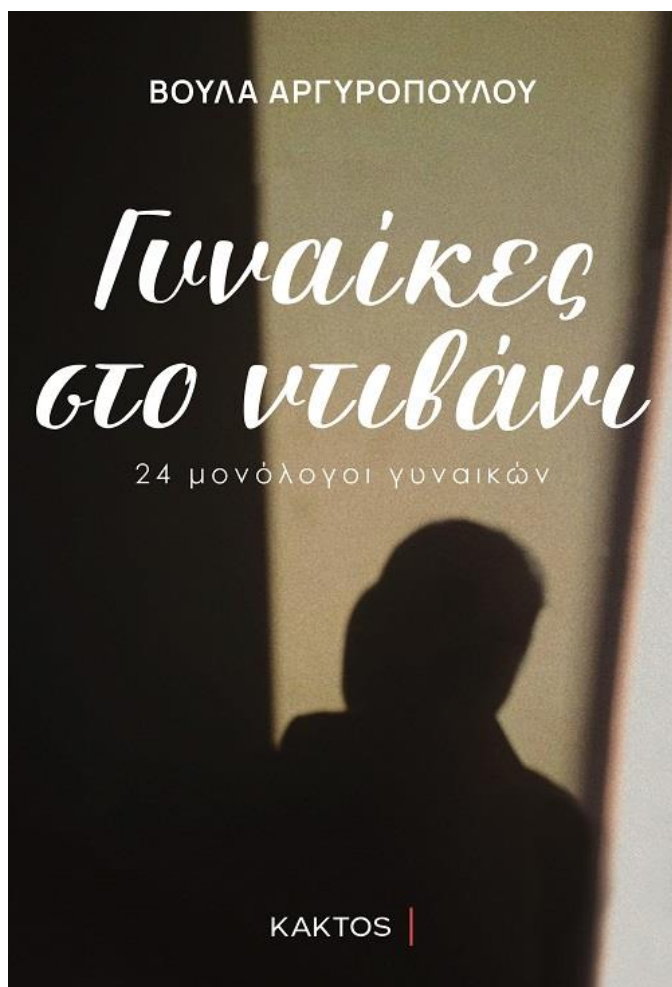

Βούλα Αργυροπούλου

«Βρήκα τον τρόπο ν' ανοίξουν τα στόματα και να πουν αλήθειες κρυμμένες»

1. 24 μονόλογοι γυναικών αποτελούν το νέο σας βιβλίο «Γυναίκες στο ντιβάνι» που πρόσφατα κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Κάκτος. Τι θα συναντήσει ο αναγνώστης, λοιπόν, μέσα σ' αυτό;

Ιστορίες γυναικών που κρατούν τα στόματα κλειστά για χρόνια και πολλές φορές για μια ζωή. Εδώ βρήκα τον τρόπο να κάνω ν' ανοίξουν αυτά τα στόματα και να πουν αλήθειες κρυμμένες που βίωσαν γυναίκες κάτω από τραγικές συνθήκες, σκεπασμένες με το φόβο «τι θα πει ο κόσμος». Να πουν για τον βιαστή γιό, για τον παιδεραστή πατέρα, τον ομοφυλόφιλο γιό, το ανάπηρο παιδί, την καταπιεστική μάνα. Να πουν για την αγάπη που ήρθε από κει που δεν την περίμεναν, για τον αταίριαστο γάμο, ή το φονικό που έκαναν.

2. «... 'έφυγε'. Έτσι το είπε, και ήταν πιο μαλακό αυτό από το ότι 'τη χάσαμε', γιατί δεν είχε τη δική μου συμμετοχή μέσα». Η «δειλία» στη λήψη τολμηρών αποφάσεων δρομολογούν ανείπωτες καταστάσεις στις ζωές πολλών γυναικών που περιγράφετε. Τα ελαφροντικά σίγουρα πολλά, οι συνέπειες όμως αδυσώπητες. Όταν φωλιάσει ο φόβος πως ξεγλιστράς;

Βάζεις σε λειτουργία τις δυνάμεις που έχεις καταχωνιασμένες μέσα σου, **θυμάσαι** σπασμένα όνειρά, **θυμώνεις** και **τολμάς**. Να σπάσεις αλυσίδες, να διεκδικήσεις, να ζήσεις. Είναι η στιγμή που πρέπει να ξεπεράσεις τα όριά σου και οι γυναίκες πρέπει μερικές φορές να το κάνουν, αλλιώς είναι άξιος της τύχης τους.

«Καταπιάστηκα με το θέμα γιατί πιστεύω στις γυναίκες και τη δύναμη που κρύβουν μέσα τους και που πολλές φορές δεν την ξέρουν ούτε οι ίδιες, μέχρι να έρθει η στιγμή της μεγάλης απόφασης, μέχρι να έρθει η στιγμή να αλλάξουν οι προτεραιότητες στη ζωή τους και τότε να δώσουν λύσεις με κρύο ή θερμό μυαλό...»

3. Πόσο σας προβλημάτισε ο τρόπος γραφής αυτών των καθημερινών, στην ουσία, ιστοριών;

Καθόλου. Αυτός είναι ο τρόπος που γράφω. Άμεσος, γρήγορος, σε πρώτο πρόσωπο. Διάλεξα να γράψω τις ιστορίες αυτές με λίγα λόγια στη γλώσσα που μιλούσαν οι γυναίκες του '50 και '60 στην επαρχία, χωρίς φιοριτούρες, με μετρημένες λέξεις σαν να 'βγαίνουν με το τσιγκέλι απ' τα κλειστά στόματά τους. Γράφω όπως μιλάω. Αυτό είναι το "ύφος" μου που όπως λένε προδίδει τον συγγραφέα. Τελευταία άκουσα ότι η λέξη "ύφος", έχει την ίδια ρίζα με τη λέξη "ύφασμα", αυτό δηλαδή που μας τύνει για να δείξουμε προς τα έξω τον εαυτό μας, όπως εμείς θέλουμε.

«...τελειώνοντας κάθε ιστορία, άφηνα το μολύβι κάτω για κάνα δυο μέρες να καταλαγιάσει το μέσα μου, να βγάλω το φουστάνι της ηρωίδας και να φορέσω το δικό μου».

4. *«Ζαλίστηκα, όχι μόνο από τη μυρωδιά, αλλά από όλο το παραμύθι και τη γιορτή που αργά-αργά μου έλυσε τα κόκκαλα. Κι επειδή δεν είχα δύναμη να τα' αρνηθώ, έλυσα τα δάκρυα να πέσουν κάτω».* Ερχόμενος τώρα σε μια ζωτικής σημασίας παράμετρο του βιβλίου, ο εκφραστικός σας λόγος επιτείνει το συναισθηματικό κλίμα που απορρέει στις σελίδες. Πόσο αβίαστα ο λόγος χρωμάτισε τις ιστορίες σας;

Πιστεύω ότι δεν είναι τι λες, αλλά πως το λες και για να τις κάνω πιο ρεαλιστικές αυτές τις ιστορίες, έγινα εγώ «Χαρούλα», «Άννα», «Βαρβάρα». Μπήκα στη θέση τους, σκέφτηκα πως θα αντιδρούσα εγώ αν μου συνέβαιναν αυτά και έβαλα στο στόμα τους λόγια που ήθελα. Κάθε μία ιστορία που έγραφα την ξεκίναγα μ' ένα όνομα, τη ζούσα, θύμωνα, έκλαιγα και με κρύο μυαλό αποφάσιζα διεκδίκηση, ειδική, συγχώρεση. Γι' αυτό τελειώνοντας κάθε ιστορία, άφηνα το μολύβι κάτω για κάνα δυο μέρες να καταλαγιάσει το μέσα μου, να βγάλω το φουστάνι της ηρωίδας και να φορέσω το δικό μου. Και όταν ημέρεα, γινόμουν «Ξένη», «Ουρανία», «Λουκία» για να τις αφήσω «να ζήσουν αυτές καλά κι εμείς καλύτερα».

5. *Η αίσθηση του καθήκοντος, ο φόβος-δειλία και η αγάπη διαπερνά, ως επί το πλείστον, τις σελίδες αυτών των εξομολογήσεων. Η σύγκρουσή τους που μπορεί να οδηγήσει;*

Η σύγκρουση αυτή καθαυτή, θα οδηγήσει σε ζύπνημα από τον λήθαργο της ρουτίνας, της συνήθειας, του βολέματος. Θα οδηγήσει όμως σε διαφορετικούς δρόμους τις γυναίκες, ανάλογα με τις αξίες που έχουν, τις προτεραιότητες που βάζουνε στη ζωή τους και το τι μετρά στη ζωή της καθεμιάς περισσότερο. Η αγάπη, το χρέος, το δίκιο, το εγώ. Θα οδηγήσει σε διαφορετικές ζωές, σε διαφορετικές ιστορίες. Εγώ έγραψα

24 και έβαλα όριο -τα 24 γράμματα της αλφαβήτου- γιατί αλλιώς δεν θα σταμάταγα...

6. Βιβλίο καραντίνας, που όμως ποτέ δεν θα φανταζόσασταν ότι καθημερινά θα γινόμασταν αποδέκτες τέτοιων περιστατικών. Πως υποβοήθησε ο εγκλεισμός στην απελευθέρωση τόσης βίας;

Δεν το είχα σκεφτεί, αλλά τώρα που το λέτε μπορεί να έχει κάποια βάση. Αν ήμουν πραγματική ψυχολόγος και όχι η ακροάτρια των ιστοριών μου, θα έλεγα ότι χρειαζόμουν «ελευθερία». Ήθελα να σπάσω τα δεσμά που με κράταγαν κλεισμένη μέσα, ήθελα να γλιτώσω απ' αυτήν την ομηρία και έβαλα τις ηρωίδες μου να θυμώνουν, να εκδικούνται, να τιμωρούν...

- 7. Τα μηνύματα που απορρέουν από αυτές τις ιστορίες πολλαπλά. Όταν ξεκίνησε η συγγραφή του βιβλίου ποιο ήταν το βασικό μήνυμα που θέλατε να περάσετε; Άλλαξε στην πορεία και με την απόσταση κάποιων μηνών που μεσολάβησαν;**

Καταπιάστηκα με το θέμα γιατί πιστεύω στις γυναίκες και τη δύναμη που κρύβουν μέσα τους και που πολλές φορές δεν την ξέρουν ούτε οι ίδιες, μέχρι να έρθει η στιγμή της μεγάλης απόφασης, μέχρι να έρθει η στιγμή να αλλάξουν οι προτεραιότητες στη ζωή τους και τότε να δώσουν λύσεις με κρύο ή θερμό μυαλό. Ξεκίνησα με ιστορίες που οι λύσεις που έδωσαν ήταν καταπέλτης, ακραίες, για να δείξω πως ξεσπά η φουρτούνα που έχουν στο μυαλό τους οι καταπιεσμένες γυναίκες (Μαρία). Σιγά – σιγά γαλήνεψα αυτές τις φουρτούνες, τις έκανα κυματάκια, γιατί υπάρχουν και τυχερές γυναίκες (Στέλλα).

- 8. Οι μάσκες που επιβάλλει η σημερινή εποχή που τόσο εμφανώς φαίνονται και στις ηρωίδες σας, με ποιο τρόπο καταρρέουν;**

Όταν φτάσει ο κόμπος στο χτένι, όταν η χολή φτάσει στο στόμα, όταν η προσποίηση κουράσει, όταν η πραγματικότητα τις φέρει μπρος στο χείλος του γκρεμού και πρέπει ν' αποφασίσουν ή να πέσουν οι ίδιες μέσα ή να ριξουν εκεί τα κακώς κείμενα. Τελικά οι μάσκες πέφτουν όταν έρθουν αντιμέτωπες με την αλήθεια.

- 9. Αν ο χρόνος είχε ένα μεγάλο αφτί να ακούει τις σκέψεις των ανθρώπων τι θα τον ρωτούσατε;**

Γιατί τελειώνει;

- 10. Πολλοί ήρωες του βιβλίου βρίσκουν ασφάλεια στο σκοτάδι νιώθοντας βέβαια την απειλή του φωτός να καιροφυλακτεί. Πόσο σύντομα θα βγει από το σκοτάδι για να έρθει στο φως το επόμενο σας βιβλίο;**

Έχει ήδη βγει από το σιοτάδι του νου, έχει κατέβει στη μύτη του μολυβιού και έχει σταθεί στο χαρτί. Τώρα το «χτενίζω» να βγει στο φως της δημοσιότητας καλοχτενισμένο. Έχει τον τίτλο **«Οι ράγες του τρένου είναι παράλληλες»**. Είναι ένα μυθιστόρημα ποταμός που θα χαρώ να σας ενδιαφέρει και να τα ξαναπούμε.